A large, detailed purple feather is the central focus of the cover, set against a background of soft, blended purple and blue tones. The feather's barbs are clearly visible, creating a sense of texture and depth.

LOSING HOPE

STERRENREGEN Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover
Losing Hope

Sterrenregen – Nederlandse editie

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Mijn hartslag geeft aan dat ik gewoon weg moet lopen. Les heeft me er meer dan eens aan herinnerd dat ik er niks mee te maken heb. Maar ze is nog nooit een broer geweest. Ze weet niet hoe moeilijk het is om het te laten voor wat het is en er niks mee te maken te krijgen. Dat is waarom die hufter op dit moment boven aan mijn prioriteitenlijstje staat.

Ik laat mijn handen in de kontzakken van mijn spijkerbroek glijden en hoop in godsnaam dat ik ze daar kan houden. Ik sta achter de bank naar hem te kijken. Ik weet niet hoelang het zal duren voordat hij doorheeft dat ik er ben. Gezien hoe hij die meid vasthoudt die op zijn schoot zit, betwijfel ik of hij het snel doorkrijgt. Ik blijf enkele minuten achter ze staan terwijl het feestje om ons heen doorgaat, en niemand heeft door dat ik slechts een fractie verwijderd ben van doordraaien. Ik wil mijn telefoon pakken om bewijs te verzamelen, maar dat kan ik Les niet aandoen. Dat wil ze helemaal niet zien.

‘Hé,’ zeg ik eindelijk. Ik kan niet langer stil blijven. Als ik nog een keer moet aanzien dat hij met zijn hand langs de borst gaat van dat wijf zonder respect voor zijn relatie met Les, dan ruk ik z’n hand letterlijk van z’n lichaam.

Grayson trekt zijn mond van de hare, tipt zijn hoofd achterover en kijkt me aan met een doodse blik. Ik zie de angst in zijn ogen wanneer hij eindelijk beseft dat de laatste persoon die hij dacht hier te zullen zien, daadwerkelijk is komen opdagen.

‘Holder,’ zegt hij, en hij duwt het meisje van zijn schoot. Hij staat razendsnel op, maar kan amper op zijn benen blijven staan. Hij kijkt me smekend aan en wijst naar het meisje, dat haar kleine

rokje, het mag net een naam hebben, rechttrekt. ‘Dit is... Het is niet wat het lijkt.’

Ik haal mijn handen uit mijn kontzakken en sla ze over elkaar voor mijn borst. Mijn hand is nu dichterbij hem en ik bal hem tot een vuist, wetend hoe goed het zou voelen om die op zijn smoel te rammen.

Ik kijk naar de grond en haal diep adem. En nog eens. En nog een keertje voor de show, omdat ik er echt van geniet hoe hij zich doodschaamt. Ik schud mijn hoofd en kijk hem in zijn ogen. ‘Geef me je telefoon.’

Zijn verwarde blik zou komisch zijn als ik niet zo pissig was. Hij lacht en doet een stap achteruit, maar botst tegen de salontafel aan. Hij vangt zichzelf op door zijn hand tegen het glazen tafelblad te duwen en gaat daarna weer rechtop staan. ‘Pak je eigen kuttetelefoon maar,’ mompelt hij. Hij kijkt me niet meer aan terwijl hij om de salontafel heen manoeuvreert. Ik loop kalmpjes om de bank heen om hem tegen te houden en steek mijn hand uit.

‘Geef me je telefoon, Grayson. Nu.’

Ik ben qua formaat niet echt in het voordeel, omdat we ongeveer dezelfde bouw hebben. Maar ik ben zeker in het voordeel als je mijn woede meetelt, en Grayson kan dat duidelijk merken. Hij doet een stap achteruit, wat niet zo slim is, aangezien hij zichzelf regelrecht in een hoek van de kamer positioneert. Hij graait wat in zijn broekzak en haalt eindelijk zijn telefoon tevoorschijn.

‘Waar heb je in vredesnaam mijn telefoon voor nodig?’ vraagt hij.

Ik graai hem uit zijn handen en tik Les’ nummer in zonder verbinding te maken. Ik geef hem weer terug. ‘Bel haar. Vertel haar wat voor klootzak je bent en maak er een eind aan.’

Grayson kijkt naar zijn telefoon en daarna weer naar mij. ‘Flikker toch op,’ zegt hij met consumptie.

Ik haal nog eens diep adem om te kalmeren, draai mijn nek en klem mijn kaken op elkaar. Wanneer dat niet helpt om de neiging te onderdrukken om hem te laten bloeden, reik ik vooruit, grijp de kraag van zijn overhemd en beuk hem hard tegen de muur, en

ondertussen pin ik zijn nek vast met mijn onderarm. Ik help mezelf herinneren dat als ik hem in elkaar sla voordat hij gebeld heeft, mijn kalmte van de afgelopen tien minuten voor niets is geweest.

Mijn tanden zitten muurvast op elkaar, mijn kaken zijn gespannen en mijn hart klopt in mijn hoofd. Ik heb nog nooit iemand zo gehaat. Als ik eraan denk wat ik hem nu aan zou kunnen doen, word ik daar zelfs een beetje bang van.

Ik kijk hem streng in de ogen en laat hem weten wat er zich in de komende paar minuten gaat afspelen. ‘Grayson,’ zeg ik met mijn tanden stijf op elkaar. ‘Tenzij jij ook wilt wat ik echt graag met je wil gaan doen, zet je nu je telefoon aan je oor, bel je mijn zus en zet je er een punt achter. Daarna hang je op en praat je nooit meer met haar.’ Ik duw mijn arm harder tegen zijn nek en zie dat door het zuurstofgebrek zijn gezicht nog roder wordt dan zijn hemd.

‘Prima joh,’ protesteert hij, en hij probeert zichzelf te bevrijden uit de greep die ik op hem heb. Ik wacht totdat hij naar de telefoon kijkt en belt voordat ik hem loslaat. Hij houdt de telefoon tegen zijn oor en blijft me aankijken terwijl we allebei stilstaan en wachten tot Les opneemt.

Ik weet wat dit met haar zal doen, maar zij heeft geen idee wat hij achter haar rug om doet. Het maakt niet uit hoe vaak ze het van andere mensen hoort, op de een of andere manier kan hij op slinkse wijze altijd weer terug in haar leven komen.

Maar deze keer niet. Niet als ik er iets over te zeggen heb. Ik laat dit niet over mijn kant gaan en ik laat hem dit mijn zus niet opnieuw aandoen.

‘Hé,’ zegt hij in de telefoon. Hij probeert zich van me weg te draaien om met haar te kunnen praten, maar ik duw zijn schouder tegen de muur. Hij krimpt ineen.

‘Nee, schatje,’ zegt hij nerveus. ‘Ik ben bij Jaxon thuis.’ Er valt een lange stilte terwijl hij naar haar luistert. ‘Ik weet dat ik dat heb gezegd, maar ik loog. Daarom bel ik ook. Les, ik... Ik denk dat we wat afstand van elkaar moeten nemen.’

Ik schud mijn hoofd om duidelijk te maken dat hij het definitief uit moet maken. Ik wil niet dat ze ‘wat afstand van elkaar nemen’. Ik wil dat hij mijn zus permanente vrijheid geeft.

Hij rolt met zijn ogen en steekt met zijn vrije hand zijn middelvinger op. ‘Ik maak het uit,’ zegt hij emotioneel. Hij laat haar praten terwijl hij stil blijft. Het feit dat hij geen berouw toont, geeft aan wat voor harteloze lul hij is. Mijn handen beven en mijn borst spant zich aan, want ik weet precies wat dit met Les doet. Ik haat mezelf omdat ik wil dat dit gebeurt, maar Les verdient beter, zelfs al denkt ze van niet.

‘Ik ga nu ophangen,’ zegt hij in de telefoon.

Ik duw zijn hoofd tegen de muur en dwing hem om me aan te kijken. ‘Bied haar je excuses aan,’ zeg ik zachtjes, want ik wil niet dat ze me op de achtergrond kan horen. Hij sluit zijn ogen, zucht en doet zijn hoofd naar beneden.

‘Het spijt me, Lesslie. Ik had dit niet willen doen.’ Hij trekt de telefoon van zijn oor en beëindigt abrupt het gesprek. Hij staart enkele seconden naar het scherm. ‘Ik hoop dat je nu blij bent,’ zegt hij, en hij kijkt me weer aan. ‘Want je hebt zojuist het hart van je zus gebroken.’

Dat is het laatste wat Grayson tegen me zegt. Mijn vuist ramt twee keer zijn gezicht voordat hij tegen de grond gaat. Ik schud met mijn hand en loop van hem weg, naar de uitgang. Voordat ik bij mijn auto aankom, trilt mijn telefoon in mijn kontzak. Ik trek hem eruit en kijk niet eens naar het scherm voordat ik opneem.

‘Hé,’ zeg ik, en ik probeer controle te houden over de woede in mijn stem als ik haar hoor huilen aan de andere kant van de lijn. ‘Ik ben al onderweg, Les. Het komt goed, ik kom eraan.’

Er is een dag voorbijgegaan sinds Grayson dat telefoontje heeft gepleegd, maar ik voel me nog steeds schuldig, dus ik plak twee kilometer extra aan mijn hardloopronde voor vanavond om mezelf te straffen. Ik had niet verwacht Les zo vertieft te zien als ze gis-

teravond was. Ik besef nu dat hem haar laten bellen waarschijnlijk niet de beste manier was om het af te handelen, maar ik kon niet machteloos toezien en hem zijn gang maar laten gaan met haar.

Het meest onverwachte van Les' reactie was dat haar woede niet alleen op Grayson was gericht. Het leek alsof ze pissig was op alle mannen van de wereld. Ijsberend bleef ze herhalen dat alle mannen 'zieke klootzakken' waren, terwijl ik zat te kijken hoe ze haar mening ventileerde. Uiteindelijk was ze helemaal op, kroop in bed en hilde zichzelf in slaap. Ik lag wakker, in de wetenschap dat ik een aandeel had in haar hartezer. Ik bleef de hele nacht op haar kamer, gedeeltelijk om er zeker van te zijn dat het goed met haar ging, maar vooral omdat ik niet wilde dat ze op een zwak moment de telefoon zou grijpen en uit wanhoop Grayson zou bellen.

Ze is trouwens sterker dan ik dacht. Ze maakte geen aanstalten om hem te bellen, vannacht niet en vandaag niet. Ze heeft niet veel geslapen afgelopen nacht, dus is ze voor de lunch nog naar haar kamer gegaan om te slapen. Af en toe ben ik voor haar kamerdeur gaan staan om te luisteren of ze niet aan het bellen was, dus ik weet dat ze geen contact met hem heeft gezocht. Niet toen ik thuis was tenminste. Ik weet zeker dat het harteloze gesprek van afgelopen nacht precies was wat ze nodig had om erachter te komen wat voor iemand hij daadwerkelijk is.

Ik trek mijn schoenen uit bij de deur en loop naar de keuken om wat water te pakken. Het is zaterdagavond en normaal gesproken zou ik met Daniël uitgaan, maar ik heb hem al ge-sms't om hem te laten weten dat ik thuisblijf. Ik moest van Les beloven dat ik bij haar zou blijven omdat ze niet uit wilde gaan met het risico Grayson tegen het lijf te lopen. Ze heeft mazzel dat ze zo tof is, want ik ken niet veel zeventienjarige jongens die hun zaterdagavond zouden opgeven om wijvenfilms te kijken met een verdrietige zus. Aan de andere kant: de meeste broers en zussen hebben niet wat Les en ik hebben. Ik weet niet of het ermee te maken heeft dat we een tweeling zijn, dat we daarom zo'n goede relatie hebben. We hebben geen andere

broers of zussen, dus ik heb geen vergelijkingsmateriaal. Misschien vindt ze wel dat ik te beschermend naar haar toe ben, en daar zit wel een kern van waarheid in, maar ik ben voorlopig niet van plan dat te veranderen. Of überhaupt ooit.

Ik ren de trap op, trek mijn shirt uit en duw de badkamerdeur open. Ik zet de douche aan, loop vervolgens de hal door en klop op haar slaapkamerdeur. 'Ik ga nog even snel onder de douche, bestel jij de pizza?'

Ik leun met mijn hand tegen haar deur en reik naar beneden om mijn sokken uit te trekken. Ik draai me om en gooi ze in de badkamer, en klop dan weer op haar deur. 'Les!'

Als ze dan nog steeds geen antwoord geeft, zucht ik en kijk naar het plafond. Als ze nu met hem aan de telefoon hangt, word ik kwaad. Maar als ze nu met hem belt, dan houdt het in dat hij vertelt dat het mijn idee was dat hij het uitmaakte, en dan zou zij kwaad zijn. Ik wrijf mijn handpalmen over mijn broek en open haar slaapkamerdeur, voorbereid op een verhitte preek dat ik me met mijn eigen zaken moet bemoeien.

Ik zie Les op haar bed zodra ik haar kamer binnenstap, en er komt onmiddellijk een herinnering boven van toen ik nog een klein ventje was. Een herinnering aan het moment waarop ik veranderde. Waarop ik volledig veranderde. Alles, ook de wereld om me heen. Mijn hele wereld veranderde van een plek met volle, levendige kleuren in een saai, levenloos, grijs gebeuren. De lucht, het gras, de bomen... alle dingen die ooit zo mooi waren, werden ontdaan van hun magie op het moment dat ik me realiseerde dat ik verantwoordelijk was voor het verdwijnen van onze beste vriendin Hope.

Ik kon niet meer op dezelfde manier naar mensen kijken. Ik kon niet meer op dezelfde manier naar de natuur kijken. Ik kon niet meer op dezelfde manier naar mijn eigen toekomst kijken. Alles wat eerst een betekenis, een doel en een reden had, veranderde in simpelweg een goedkopere versie van hoe het leven er eigenlijk uit

hoorde te zien. Mijn ooit zo bruisende wereldbeeld was plotsklaps een vervaagd, grijs, kleurloos kopietje geworden.

Net als de ogen van Les.

Ze lijken niet op de hare. Ze zijn open. Ze kijken me aan vanaf haar plek op het bed.

Maar ze zijn niet van haar.

De kleur in haar ogen is verdwenen. Dit meisje is een grijze, kleurloze kopie van mijn zus.

Mijn Les.

Ik kan me niet bewegen. Ik wacht totdat ze begint te knipperen, te lachen, weer lol gaat maken na de zieke kutvertoning waarmee ze nu bezig is. Ik wacht tot mijn hart weer begint te kloppen, tot mijn longen weer beginnen te werken. Ik wacht tot ik weer controle over mijn eigen lichaam krijg, want ik weet niet wie er nu de controle over heeft. Ik in elk geval niet. Ik wacht en ik wacht en ik vraag me af hoelang ze dit kan volhouden. Hoelang kunnen mensen hun ogen zo openhouden? Hoelang kunnen mensen zonder adem voordat hun lichaam begint te schokken omdat het wanhopig lucht nodig heeft?

Hoelang moet ik verdomme nog wachten voordat ik iets ga doen om haar te helpen?

Mijn handen raken haar gezicht aan, grijpen haar arm en schudden haar hele lichaam totdat ze in mijn armen ligt en ik haar op mijn schoot trek. Het lege flesje pillen valt uit haar hand op de vloer, maar ik weiger ernaar te kijken. Haar ogen zijn nog steeds levenloos en ze kijkt niet meer naar me, terwijl haar hoofd elke keer weer tussen mijn handen door valt als ik het probeer op te tillen.

Ze verroert geen vin als ik haar naam schreeuw, geeft geen krimp als ik haar sla en reageert niet als ik begin te huilen.

Ze doet goddomme helemaal niets.

Ze zegt niet eens dat het allemaal wel goed komt als alles wat ik nog in mijn borstkas had eruit komt vliegen nu het besef doordringt dat het allerbeste deel van mij dood is.

Het hartverscheurende tweede deel van de
Hopeless-serie van #1 *New York Times*-bestsellerauteur
Colleen Hoover.

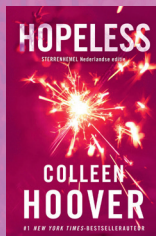
Dean Holder heeft twee mensen ontzettend in de steek gelaten: zijn zus, Leslie, en zijn vroegere buurmeisje, Hope. Er flakkerd voor het eerst in tijden weer iets van hoop in hem op als hij bij de supermarkt een meisje tegenkomt dat sprekend lijkt op het buurmeisje dat hij jaren geleden voor het laatst heeft gezien. Maar... ze stelt zich voor als Sky. En hoe hij ook zijn best doet, ze lijkt zich hem of hun verleden niet te herinneren. Is dit wel de echte Hope? Op een gegeven moment wordt hij zo verliefd op haar dat hij niet zeker meer weet of hij wel wil dat ze zijn buurmeisje is. Want Sky is gelukkig, gelukkiger dan hij Hope ooit heeft gezien...

'Ook deze romance levert alles wat Hoover zo'n sensatie op TikTok heeft gemaakt: broeierige seksscènes, verrassende plotwendingen, een ingenieuze verhaallijn en hoofdletter-D drama.' – *New York Post*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *All your perfects*, *Hopeless*, *Finding Cinderella* en *Finding perfect*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Losing Hope* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

Z&K